

POSTANOWIENIE

25 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 25 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko X.Y. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-
Widzewa w Łodzi
o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
na skutek skargi kasacyjnej M. P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi I Wydział Cywilny
z 24 stycznia 2022 r., I ACa 322/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powódka M. P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 24 stycznia 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko X.Y.– Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę.

Powódka oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., jednak umotywowała go tylko w

zakresie oczywistej zasadności, wskazując, że wynika ona z niezasadnego przyjęcia przez Sąd II instancji, że nie można stwierdzić wpływu zachowania skarżącego na kondycję psychiczną powódki, a także z zaniechania spełnienia wymagania autonomicznego badania znamion przestępstwa w postępowaniu cywilnym i bezzasadne oparcie się na ustaleniach wynikających z wyroku wydanego w sprawie karnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Skarżąca podjęła polemikę ze sposobem dokonywania oceny dowodów i ustalania stanu faktycznego sprawy przez sądy *meriti*, co jest niedopuszczalne na mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. Ponadto nie podała żadnych argumentów uzasadniających występowania w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawa, a nawet nie wskazała, wykładnię których przepisów – w jej ocenie – powinien przeprowadzić Sąd Najwyższy.

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyraźnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały

dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie, lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Ponieważ przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i art. 398⁹ § 1 pkt 4 odpowiadają dwóm rozbieżnym potrzebom kasacyjnym – pierwsza odnosi się do skomplikowanego, nierozstrzygniętego jeszcze problemu prawnego, druga zaś ma na celu usunięcie z obrotu orzeczeń wydanych na skutek rażącego naruszenia jednolicie rozumianego przepisu prawa - to nie można twierdzić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. np. postanowienia SN z 6 grudnia 2023 r., III USK 417/22 oraz z 24 sierpnia 2023 r., I CSK 1812/23).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ał]

